

Málem = zpravení sel. tel. (Vltava-JA)

1, min. re 2. stup.
2, zpravení sel. tel.: čas re - a p. ústřed.
gen. ředitel - ústřed. na' dle
M. H. L. re. licen.
a sel. tel. - sel. tel.
tele. gr. tel.
2A 8/96

20.
2) ČASOVÉ VYH.
0

RT: není správně mínim, aby rozhodnutí bylo postaveno
soutěžitelské na tele. a jímžem ~~období 1997~~ dle § 9 odst. 2
ČESKÁ REPUBLIKA
nesouditelné = zpravení RT ještě nic není
... O mlse' duže' mljžle' na tele !! (26/94-10)

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže
J. B. Š. 8, Brno
Číslo: 1335/97
Vyřizuje:

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marty Coufalové v právní věci žalobce KABEL Plus, Jižní Morava, a.s., Královopolská 139, Brno, zastoupené JUDr. Jindřiškou Munkovou, advokátkou, Veletržní 19, Praha 7, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Joštova 8, Brno o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž ze dne 20.5.1996 č.j. P. 34/95,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž ze dne 20.5.1996 č.j. P.34/95 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce na nákladech řízení částku 3.150,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Olomouci se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž (dále jen „ministr“) ze dne 20.5.1996 č.j. R 34/95. Tomuto rozhodnutí předcházelo rozhodnutí Ministerstva pro hospodářskou soutěž (dále jen „Ministerstvo“) ze dne 7.7.1995 č.j. S 24/95-778/95-210, jímž bylo rozhodnuto tak, že jednání žalobce spočívající v jednostranném zvýšení pravidelných měsíčních poplatků za programovou nabídku Standard od 1.5.1995, v rozporu s ustanovením článku 6 odst. 5 Smlouvy o provozu a užívání distribuční sítě televizních kabelových rozvodů, uzavřené s uživateli distribuční sítě televizních kabelových rozvodů, má povahu zneužití monopolního postavení. Za takové je považováno i jednání spočívající v uzavírání takových smluv uživateli distribuční sítě televizních kabelových rozvodů, které umožňují provozovateli jednostranné zvyšování poplatků za jednotlivé programové nabídky. Proto se obě jednání zakazují a žalobci se ukládá pokuta ve výši 500.000,- Kč. K podanému rozkladu žalovaný vydal rozhodnutí, jímž změnil rozhodnutí orgánu prvního stupně tak, že žalobce tím, že uzavíral smlouvy o zřízení a užívání distribuční sítě televizních kabelových rozvodů s uživateli této sítě s účinností od 1.5.1995, jež na základě čl. V „Smluvní období a změna smlouvy“ umožňují provozovateli těchto rozvodů změnu smlouvy spočívající ve zvýšení poplatků za jednotlivé programové nabídky jednostranným právním úkonem, zneužil svého monopolního postavení na příslušném trhu služeb umožňujících příjem pozemských TV programů (ČT1, ČT2, NOVA, STV2, ORF 1, 2 a městské vysílání) a z důvodu porušení zákazu takového jednání se další zneužívání monopolního postavení zakazuje a ukládá se pokuta ve výši 500.000,- Kč.

Žalobce přitom uvedl, že žalovaný vycházel z nedostatečně prozkoumaného relevantního trhu. Výrobek či skupina výrobků nebo služba musí být zkoumány z toho hlediska, jakému účelu slouží, jakou konkrétní potřebu uspokojují a zda jsou z tohoto hlediska pro spotřebitele rovnocenně použitelné. Poukázal na výzkum Média projektu 1994, podle něhož tvořil podíl televizních stanic ČT1, 2, NOVA na trhu zhruba 95 % (sledovanost ostatních stanic včetně satelitních činí asi 5 %). Podíl na trhu resp. sledovanost městského vysílání se pak v tomto srovnání rovná nule (pouze mezi uživateli televizních kabelových rozvodů - dále jen „TKR“). Z technického pohledu je příjem shora uvedených programů možný, kromě kabelových rozvodů, pořízením, resp. výměnou individuální televizní antény či společné televizní antény, popř. se zařazením podpůrných prostředků (zesilovače). Geografický relevantní trh byl nesprávně vymezen tak, že jím je město Adamov, Blansko, Hodonín, Třebíč, Znojmo a městské části Brna. Na takto vymezeném trhu však služby umožňující příjem pozemských TV a městského vysílání poskytovány žalobcem nebyly. V roce 1994, který je podle správního orgánu rozhodný pro zjištění podílu společnosti na trhu, bylo vysílání provozováno pouze v některých částech města Brna a v části města Hodonín.

Podle čl. 4 odst. 2 příslušné smlouvy při změně cenového sazebníku zašle provozovatel uživateli oznámení o změně ceny poskytovaných služeb aspoň jeden měsíc před účinností změn cen. Neoznámí-li uživatel v uvedené lhůtě svůj písemný nesouhlas spolu se žádostí o ukončení smluvního vztahu, zavazuje se tím automaticky hradit poplatky v dané výši a smluvní vztah trvá i nadále. Uživatel má tedy možnost na návrh změny ceny buď přistoupit, a to písemně nebo konkludentně úhradou poplatku v nové výši, nebo nepřistoupit, a to buď zasláním písemného nesouhlasu s žádostí o ukončení smluvního vztahu nebo ukončením smlouvy na obchodním středisku provozovatele. Účtovat nezměněnou cenu uživatelům, kteří se změnou nesouhlasí nebo přistoupit na protinávrh uživatelů, by bylo

pokračování

- 4 -

uplatňováním rozdílných podmínek vůči jednotlivým účastníkům trhu a tedy jednáním v rozporu se zákonem. Za vadné považuje také rozhodnutí, kterým bylo zneužití monopolního postavení zakázáno, neboť další zneužívání monopolního postavení nelze zakázat, protože tento zákaz má účinnost do budoucna a správní orgán při posuzování existence monopolního postavení společnosti vycházel ze situace na trhu v roce 1994, nemůže tedy vědět, zda v dalších letech nedošlo na trhu ke změně.

Žalobce doplnil žalobní body o další důvody, a to v rozsahu již podané žaloby. Podle názoru žalobce umožňuje ustanovení § 516 odst. 1 Občanského zákoníku, aby kterákoliv ze stran uplatnila během trvání smlouvy změnu kterékoliv smluvní podmínky, aniž by byl předepsán způsob, jak má být taková změna ujednána. Ustanovení, že v případě, že druhá strana s návrhem na změnu ceny nebude souhlasit, bude smlouva dohodou stran ukončena, je dohodou o způsobu změny ceny jakožto jedné z podmínek smlouvy o poskytování služby a jestliže k této změně souhlasným projevem vůle obou stran nedojde, smlouva končí. Žaloba byla doplněna poukazem na čl. 8 odst. 2 Prováděcích pravidel pro aplikaci ustanovení o hospodářské soutěži, která jsou přílohou Sdělení Ministerstva zahraničních věcí číslo 233/1996 Sb. a Rozhodnutí číslo 1/1996 Rady přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy a Českou republikou přijímající zmíněná prováděcí pravidla pro aplikaci ustanovení o hospodářské soutěži. Pokud jde o hodnocení teritoriálního a časového relevantního trhu, pak zeměpisný relevantní trh zahrnuje oblast, na niž podnik s dominantním postavení skutečně působí, ne na kterém může působit, na niž jsou homogenní soutěžní podmínky a která se těmito soutěžními podmínkami zřetelně odlišuje od jiných oblastí. Žalovaný má objektivně hodnotit, jaký přístup na trh mají jiní soutěžitelé, zda je jim bráněno v soutěži, jaké jsou preference služeb u spotřebitelů, jaké jsou cenové rozdíly u srovnatelných služeb, případně, jak se

situace od doby udělení licence žalobci v květnu 1993 do zahájení řízení v květnu 1995 změnila.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný zejména uvedl, že při posuzování postavení žalobce na relevantním trhu vzal v úvahu, že licence udělená žalobci Radou České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání vymezuje v příloze území, v němž je žalobce oprávněn poskytovat služby přenosu pozemních TV programů a městského vysílání prostřednictvím vlastní kabelové sítě. Na tato území nemůže získat licenci jiný soutěžitel, který by rovněž prováděl takové služby prostřednictvím kabelových rozvodů. Dále uvedl, že chování žalobce na věcně vymezeném trhu bylo sledováno nejen v roce 1994, ale i v roce 1995, jinak by nemohl totiž zjistit zneužívání jeho monopolního postavení od 1.5.1995. V tomto dalším období pak pokračoval žalobce v poskytování služeb v dalších lokalitách. Ustanovení o tom, že ceny za služby může žalobce měnit svým jednostranným opatřením by nevedlo k vynucování nepřiměřených podmínek ve smlouvě, pokud by na jiném místě smlouvy existovalo ustanovení definující rozsah změn ceny, např. které nákladové položky mohou vyvolat zvýšení ceny služeb, maximální limitace ceny stanovená dle odhadu dosavadního vývoje cen, rozhodující složky ceny, valorizační klauzule a pod. Jinými slovy pro uživatele jasně ustanovení o metodice vývoje změny cen pro tříleté období na které se smlouva uzavírá, má-li uživatel v základní smlouvě souhlasit s budoucí změnou ceny na základě jednostranného úkonu provozovatele. Nic takového však smlouva neobsahuje. Za nejzávažnější pak považuje ustanovení bodu 2 čl. IV smlouvy dle kterého platnost nových cen pro uživatele nastává automaticky při mlčení obláta a smluvní vztah trvá s touto změnou nadále. Dle ustanovení § 44 odst. 1 Občanského zákoníku mlčení nebo nečinnost obláta neznamenají přijetí návrhu.

Z obsahu správního spisu, který žalovaný předložil vylýnuly tyto rozhodné skutečnosti:

Dne 11.4.1995 bylo zahájeno správní řízení z vlastního podnětu ve věci zneužívání monopolního postavení žalobcem. Současně bylo požádáno o dodání podkladů z nichž bude zřejmě prokazatelné zvýšení vlastních nákladů opravňujících úpravu ceny za odběr TV programů nabídky Standard k 1. červenci 1994.

Podle sdělení výkonného ředitele firmy KABEL Plus, Jižní Morava, a.s., Jiřího Fialy ze dne 25.4.1995 cena základní programové nabídky kabelové televize KABEL Plus byla stanovena začátkem roku 1992 na 15,- Kč jako cena regulovaná. Od svého uvedení obsahovala 7 TV programů a 10 rozhlasových stanic v pásmu VKV FM II. Další vývoj ceny základní programové nabídky byl doložen ceníky a to s platností od 1.5.1993 za standardní nabídku (počet programů 7 TV + 10 radiostanic za 16,- Kč), celková programová nabídka Plus činila 16 TV programů a 10 rozhlasových stanic za 127,- Kč. Od 1.4.1994 standardní nabídka předkládala 8 TV programů a 14 radiostanic za 20,- Kč, celková nabídka Plus za 145,- Kč představovala 18 TV programů a 14 radiostanic. S platností od 1.7.1994 pouze pro nově připojované lokality pak standardní nabídka zahrnovala 8 TV programů a 14 radiostanic za 30,- Kč, celková programová nabídka Plus pak 18 TV programů a 14 radiostanic za 135,- Kč. S platností od 1.5.1995 jsou sjednoceny všechny platby již v dříve provozovaných lokalitách na stejnou úroveň standardní nabídka představuje 8 TV programů, 14 radiostanic a 2 satelitní rádia za 30,- Kč a celková programová nabídka za 135,- Kč pak 20 TV programů, 14 radiostanic a 2 satelitní rádia. Úroveň cen se pohybovala podle koeficientu inflace, přičemž ceny vypočtené podle inflační tendence byly zvyšovány úměrně počtu programů. V nabídce Standard jde o programy ČT1, 2, NOVA, STV2, CRF1 a 2 a dále infokanál pro městský informační program a nezakódované programy filmového kanálu. Nabídka M + 1 obsahuje kromě nabídky Standard dále KABEL Plus Film, TNT Cartoon Network, Eurosport, 3SAT, SAT1, MTV, DSF, RTL, TV5 případně SKY News, PRO7.

Při ústním jednání dne 17.5.1995 zástupci žalobce uvedli, že žalobce příslušné dohody uzavřel s městskými částmi města Brna, dále městy Adamov, Blansko, Znojmo, Třebíč a Hodonín. Těmito smlouvami není vyloučena možnost vstupu na stejný trh dalšími provozovateli kabelové televize, najde-li se dostatek zájemců o připojení. Cílem budování sítě je vytvoření informační dálnice. Vzorové smlouvy jsou uzavírány pouze s jednotlivými uživateli. V počátcích budování kabelové televize byly uzavírány hromadné smlouvy s majitelem domu, dodatek smlouvy na základě změny ceny od 1.5.1995 byl proveden přečeňovacím dopisem. K tomu bylo přistoupeno z technickoprovozních důvodů pro vysoký počet účastníků. Starý typ smlouvy s uživateli, ve kterém je vedeno v čl. VI písm. d), že ke zvýšení poplatků dojde při prokazatelném zvýšení vlastních nákladů provozovatele, byl uzavírán od 30.4.1995. Od 1.5.1995 jsou uzavírány nové smlouvy v nichž je uvedeno v čl. V bod 2, že jakákoliv změna této smlouvy je možná pouze na základě písemné dohody smluvních strany. To neplatí v případě změny cen ve smyslu čl. IV bodu 2 této smlouvy. Současný počet uživatelů televizního kablového rozvodu je cca 30.000. Podle nové smlouvy mají uživatelé možnost odstoupit od smlouvy v případě svého nesouhlasu se změnou ceny. Nová smlouva je uzavírána pro kratší smluvní období, tedy na dobu 3 let namísto původních 10ti let u programové nabídky Standard.

Z výroční zprávy žalobce za rok 1993 vyplývá, že na základě vydaných licencí k výstavbě celoměstských sítí televizních kabelových rozvodů a k vysílání v nich pro města Brno, Hodonín, Třebíč, Blansko, Adamov a Znojmo byla dále rozvíjena výstavba těchto celoměstských sítí TKR. V průběhu roku 1993 byly dobudovány a zprovozněny hlavní přijímací stanice celoměstských sítí TKR v těchto městech s výjimkou města Znojmo, kde výstavba probíhá a jsou dokončeny stavební práce včetně anténních nosičů. V Brně byla vybudována moderní přijímací stanice. Hlavní přijímací stanice celoměstských systémů TKR byly zprovozněny také v Třebíči, Hodoníně

a v Blansku a ve většině měst mimo Adamov a Znojmo bylo zahájeno vysílání filmového kanálu KABEL Plus Film. Vysílání informačního kanálu bylo zahájeno i v Třebíči. Součástí výroční zprávy je i stav výstavby v lokalitách k 31.12.1993. Je patrné, že výstavba byla zahájena v městských částech Brna a dále v Hodoníně, Blansku, Adamově a také Třebíči a Znojmě. Dne 5.6.1995 byl vyslechnut pan PhDr. Leoš Pohl, který mimo jiné uvedl, že licence pro provozování kabelové televize přesně stanoví, jak postupovat v případě, že klient chce od smlouvy odstoupit. Klienta, který nehodlá zvýšenou cenu akceptovat a přistoupit na novou smlouvu nelze bez zajištění zdroje signálu odpojit. Je technicky možné omezit nabídku takovému klientu pouze na programy přijímají ze společné televizní antény (dále jen „STA“).

Dne 15.6.1995 bylo žalobci zasláno seznámení s výsledky šetření. Ministerstvo v rozhodnutí ze dne 7.7.1995 se zabývalo vymezením trhu z hlediska věcného, geografického a časového. Věcně vymezilo trh tak, že jde o dodávky služeb umožňující příjem pozemských programů ČT1, 2, NOVA, STV2, ORF1, 2 a městského vysílání. Geografický trh pak tvoří město Blansko, Adamov, Brno (části Lesná, Kamenný vrch, Bystrc, Bohunice, Žabovřesky, Komin, Jundrov, Královo Pole, Řečkovice) a Hodonín, Třebíč a Znojmo bez časového omezení. Žalovaný má monopolní postavení, neboť jiný soutěžitel poskytující služby, které umožňují prostřednictvím distribuční sítě TKR příjem pozemských TV programů a městského vysílání na tomto trhu nepůsobí. Uvedená služba je sice zastupitelná službou umožňující příjem pozemských TV programů prostřednictvím STA, avšak pouze částečně, neboť neumožňuje příjem městského vysílání, které je součástí pouze TV programu Infokanál společnosti KABEL Plus JM (z hlediska věcného vymezení trhu) a jednotlivé lokality vymezeného trhu nejsou pokryty TV vysílači tak, aby společné televizní antény všem uživatelům na vymezeném trhu příjem pozemských TV programů umožňovaly (z hlediska geografického vymezení trhu). Dalším hlediskem, které zastupitelnost omezuje na pouze

částečnou je hledisko kvalitativní. Ve srovnání s úrovní služby umožňující příjem pozemských TV programů prostřednictvím STA, která nezbavuje odběratele (přímo nebo přes vlastníka domu) nutnosti zabezpečovat (a platit) údržbu a provoz STA je službou poskytovanou prostřednictvím distribuční sítě TKR v rámci níž uvedené povinnosti na sebe přibírá provozovatel na kvalitativně vyšší úrovni. Podle žalovaného společnost svého postavení zneužívá taktéž vynucováním nepřiměřených podmínek ve smyslu § 9 odst. 3 písm. a) zákona č. 63/1991 Sb. v platném znění spočívajícím v uzavírání smluv s uživateli distribuční sítě TKR, které jednostranné zvyšování pravidelných měsíčních poplatků za jednotlivé programové nabídky umožňují. Ve smlouvách, které od 1.5.1995 žalobce uzavírá s uživateli kabelové televize, je přímo stanoveno, že poplatky za užívání distribuční sítě TKR hradí uživatel podle platného ceníku provozovatele, který si vyhrazuje právo jeho změny (čl. IV bod 1) a že ustanovení čl. V bod 2, že jakákoliv změna této smlouvy je možná pouze na základě písemné dohody smluvních stran, se změny poplatků dle čl. IV netýká.

Proti tomuto rozhodnutí podal včas žalobce rozklad, ve kterém zejména uvedl, že realizuje výstavbu a provoz technicky nadčasové distribuční sítě multifunkčních kabelových rozvodů, kdy přenos a příjem TV programů je pouze jednou z funkcí této sítě. Z uvedeného hlediska nelze proto zdůvodňovat napadené rozhodnutí posuzováním otázky, zda a do jaké míry jsou služby poskytované touto společností v současné době zastupitelné nebo nezastupitelné. Hlavním předpokladem výstavby a zprovoznování sítě kabelových rozvodů je v současné době především uživatelský zájem občanů o příjem kabelové televize. Po vybudování distribuční sítě kabelových rozvodů záleží pouze na vlastníku nebo správci bytového fondu, zda stávající zařízení pro klasický příjem TV programů (STA) zůstanou instalována, resp. v provozu. STA však nejsou jedinými zdroji příjmu televizních signálů. V mnoha případech vlastní občané individuální televizní či pokojové antény nebo satelitní zařízení. Mají také možnost příjmu

nabídky Standard systémem mikrovlnného šíření TV signálu MMDS, tak jak ho šíří jiná společnost na základě udělené licence pro město Brno. Zpočátku byla zapojována kabelová televize tzv. sériovým způsobem. Toto řešení neumožňovalo odpojení jednotlivých uživatelů od sítě v případech kdy např. neplatili řádně poplatky a pak tento neplatič služeb kabelové televize užíval prakticky bezplatně. V současné době je tento systém zapojení v dotčených lokalitách přebudován tak, aby bylo možno jednotlivé uživatele v případě potřeby odpojit (tzv. hvězdicové zapojení). Uvedl rovněž, že na trhu TKR působí v současné době asi 10 společností, a to na stejném trhu jako žalobce. Přenos prostřednictvím kabelových rozvodů umožňuje v předmětné nabídce Standard příjem městského kanálu a 14ti rozhlasových stanic v pásmu VKV FM II a 2 stanic FM rádio ze satelitu. Klasické příjmové televizní zařízení v mnoha případech neumožňuje ani příjem STV2, ORF1 a 2. Alternativní zdroj těchto služeb, např. prostřednictvím klasických zařízení pro příjem TV programů, je z hlediska věcné konkurence nutno posuzovat z geografického aspektu v rozsahu trhu na celém území České republiky. Z geografického hlediska lze tento trh vymezit jako otevřený v rámci celého území ČR podmíněný individualizovanou schopností a obchodním zájmem každého subjektu působícího na tomto trhu a správným načasováním jeho obchodně podnikatelské aktivity v příslušné místní části celkového geografického trhu. Vzhledem k charakteru a určitému stupni obtížnosti a rozsahu výstavby kabelových rozvodů, pak tato včasnost podnikatelské aktivity jednoho ze subjektů v dané místní části geografického trhu, např. příslušná obec nebo její část, omezuje přirozeným způsobem konkurenční vstup na tuto místní část celkového geografického trhu. V doplnění podaného rozkladu žalobce uvedl, že geografické vymezení trhu je dáno městy Blansko včetně Adamova, Brno (části Lesná, Kamenný vrch, Bystrc, Bohunice, Žabovřesky, Komín, Jundrov, Královo Pole, Řečkovice) Hodonín, Třebíč a Znojmo, kde je možné přijímat věcně vymezený soubor TV programů. Z technického pohledu je příjem vymezených TV programů možný ve většině geograficky vymezeném trhu, ať již pořízením ITA, STA,

převedením TV přijímačů na STA, pokud STA byly zachovány, zařazením podpůrných technických prostředků do systému ITA, STA, (zesilovače atd.). Městský informační kanál je sice šířen pouze prostřednictvím TKR žalobcovou společností, ale z hlediska zákazníků považuje získání či nezískání tohoto kanálu za marginární, stejně jak Ministerstvo považuje za marginární získání či nezískání příjmu rozhlasových stanic.

Rozhodnutím ministra o rozkladu bylo změněno prvostupňové rozhodnutí tak, že zneužitím monopolního postavení žalobce bylo shledáno jednání žalobce spočívající v uzavírání smluv o zřízení a užívání distribuční sítě TKR s uživateli, jež umožňovalo provozovateli těchto rozvodů změnu smlouvy spočívající ve zvýšení poplatků za jednotlivé programové nabídky jednostranným právním úkonem. V odůvodnění pak bylo uvedeno, že pokud jde o geografické vymezení trhu, je odvozeno z přílohy 5 k Licenci vysílání v televizních a kabelových rozvodech Rady České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání číslo 018/1993 ze dne 21.5.1993. Vzhledem k datu udělení licence 21.5.1993 je pro posouzení zda žalobce působí na trhu v období kalendářního roku a zjištění jeho podílu rozhodující kalendářní rok 1994. Z povahy činnosti vyplývá, že bude na tomto trhu působit i nadále, přičemž pro posouzení věci není významné, že na tomto trhu působí v současné době již více subjektů jeho a podíl na trhu se snižuje. Pokud jde o vymezení relevantního trhu z hlediska věcného, pak uvádí, že zastupitelnost služby poskytovaná žalobcem prostřednictvím STA je jen částečná, neboť STA neumožňuje příjem městského vysílání, jednotlivé lokality geograficky vymezeného trhu nejsou pokryty TV vysílači tak, aby STA všem uživatelům příjem pozemských TV programů umožňovaly a služba poskytovaná prostřednictvím distribuční sítě TV kabelových rozvodů je na kvalitativně vyšší úrovni, např. nepůsobí na ni rušivě povětrnostní vlivy. Prostřednictvím satelitního zařízení nelze s výjimkou TV programu Premiéra pozemské TV programy včetně městského vysílání přijmout. Co se týče zastupitelnosti

prostřednictvím individuálních antén, platí plně totéž co o STA. Navíc je zde problém s jejich umístěním, ke kterému nemusí v případě nájemných bytů dát vlastník domů svolení. System mikrovlnného šíření TV signálu MMDS prostřednictvím jiné společnosti na základě licence udělené pro město Brno nezastupuje služby žalobce na relevantním trhu, neboť služby poskytuje konkurenční firma pouze na části města Brna, kde nejsou kabelové rozvody žalobce. Ministr vidí porušení § 9 odst. 3 zákona v tom, že žalobce s účinností od 1.5.1995 o změně cen neuzavírá písemnou dohodu, ale postupuje se tak, že uživatel, který do měsíce po obdržení oznámení o změně ceny neoznámí svůj písemný nesouhlas spolu s žádostí o ukončení smluvního vztahu, zavazuje se tím automaticky hradit veškeré poplatky v nové výši. Vynucování této podmínky soutěžitelem v monopolním postavení je zneužívání postavení na relevantním trhu. Je proto třeba upravit formulář této smlouvy tak, aby v čl. IV bod 2 bylo uvedeno, že při změně cenového sazebníku zašle provozovatel uživateli návrh na změnu smlouvy a že uživatel má možnost vyjádřit svůj souhlas se změnou buď písemně nebo konkludentním činem - úhradou poplatku v nové výši. V případě nesouhlasu by měl uživatel smlouvu vypovědět písemnou formou. Žalobce nebyl podle tohoto rozhodnutí pokutován za zvýšení ceny služeb, ale za způsob provedení zvýšení cen.

Správní spis dále obsahuje tzv. nečíslované přílohy, z jejichž obsahu soud zjistil tyto pro věc rozhodující skutečnosti:

Z dopisu ředitele firmy KABEL Plus Jiřího Fialy ze dne 7.4.1995 adresovaného Ministerstvu vyplývá, že v začátcích výstavby v roce 1992 venkovní distribuční síť KT byla v domech napojena na původní rozvod STA, který byl předem proměřen a neodpovídal-li požadavku ČN byl na náklady žalobce vyměněn. Tím byla z provozu vyřazena původní STA. U obecních domů se majitel rozhodl, že bude příjem TV signálu zajišťovat právě prostřednictvím KT, u domu SBD bylo připojení vždy podmíněno vyjádřením příslušné samosprávy. Již od roku 1993 přešel žalobce k technicky dokonalejšímu řešení adresného připojení bytů,

kteřé ovšem vyžaduje zcela nový domovní rozvod KT a nezasahuje do rozvodů STA. Současně uzavřel s majiteli bytového fondu dohody, že částky za provoz STA nebudou dále účtovány těm nájemníkům, kteří jsou připojeni ke KT a STA nevyužívají. Pokud jde o charakteristiku vlastního postavení na trhu, dokladuje se v tomto dopise poměrem celkového počtů bytů v jednotlivých městech a počtů bytů připojených na KABEL Plus. V Adamově je tento poměr 5.871 : 1.424, v Blansku 7.703 : 1.764, v Brně 158.555 : 25.792, v Hodoníně 10.192 : 3.348, v Třebíči 14.065 : 2.832, ve Znojmě 13.586 : 1.664.

Na jednání na Ministerstvu dne 1.11.1994 uvedli Ing. Fiala a JUDr. Dytrych, že do roku 1992 bylo používáno stávajících kabelových rozvodů STA nebo dutin po zrušených STA. V těchto případech byla STA odpojena, avšak nezrušena. Je možno ji opět připojit na rekonstruovaný rozvod. Od roku 1993 se užívá hvězdicového rozvodu, nepoužívá se tedy stávajících rozvodů ani kabelových tras. STA je vyřazena z provozu pouze v případech, že se připojují všechny byty v domě a že je tak výslovně sjednáno ve smlouvě se správcem nebo majitelem domu. STA se vyřadí z provozu tak, že se odpojí elektrické napájení, odpojení je vratné. KABEL Plus nevyklučuje možnost provozu svého kabelotelevizního rozvodu a STA v jednom domě. Vyskytly se případy, kdy ČTÚ, nikoliv KABEL Plus nařídil odpojení stávající STA, protože při měření technické způsobilosti zjistil, že STA nevyhovuje ČSN z hlediska vyzařování rušícího signálu. Žalobce instaluje své rozvody tak, aby nedocházelo ke vzájemnému rušení jejího vlastního rozvodu a rozvodu STA.

Ze „smlouvy - dodatek ke smlouvě uzavřené 4.3.1994 číslo 012 000 2816“ je zřejmé, že čl. VI bod d) uvádí, že ke zvýšení poplatků dojde při prokazatelném zvýšení vlastních nákladů provozovatele.

Šetření trhu kabelových společností jak je provedlo Ministerstvo podává informaci o rozdělení trhu v ČR mezi různé

společnosti. Tyto působí vždy na odděleném trhu vymezeném různými městy (lokalitami) samostatně, s výjimkou měst Hradec Králové a Pardubice, kdy služby poskytují současně dvě společnosti.

Přípisem Ministerstva hospodářství - Českého telekomunikačního úřadu v Brně ze dne 13.2.1995 bylo Ministerstvo informováno o tom, že rozbor příjmových podmínek v Adamově podle požadavků Ministerstva by byl velmi náročný na čas, použitou techniku a finance. Porovnání kvality příjmu TKR, STA a ITA je problematické. V místech, kde je zajištěna přímá viditelnost mezi vysílací a přijímací anténou by nemělo být značných rozdílů. V místech, kde přímá viditelnost mezi přijímací a vysílací anténou není, je příjem pomocí TKR velmi vhodný, neboť zřizovatel TKR si hlavní přijímací stanici postaví v místě, kde přímou viditelnost mezi anténami zajistí buď polohou, kde hlavní stanici umístí nebo vysokým stožárem, na kterém budou přijímací antény. TKR může poskytnout účastníkům o stupeň vyšší kvalitu. Pomocí tohoto systému je možné dostat TV signál do míst, kde vlivem terénních překážek či zástavby není příjem možný. Může ale dojít k situaci, kdy je v TKR šířen některý program v kvalitě nižší, než je v některé části obce pro daný program, tzn. že hlavní stanice TKR je umístěna v místě, kde většina signálu je v dobré kvalitě, ale některý z nich, třeba jen jeden, je na konci obce lepší, ale všechny ostatní jsou mnohem horší. TKR může být použitý pro jiné služby, např. místní informační kanál, odečty elektroměrů tepla apod..

Z výpisu z Obchodního rejstříku vedeného Okresním soudem Brno - venkov, oddíl B číslo vložky 951 vyplývá, že dne 14.12.1992 byl žalobce zapsán pod obchodním jménem KABEL Plus Jižní Morava, a.s., anglicky CABLE Plus South Moravia, Ltd.. Jménem společnosti jedná předseda představenstva nebo člen představenstva, výkonný ředitel, nebo jím písemně zmocněný zástupce. Předmět podnikání je pak vymezen mimo jiné jako provozování vysílání v televizních kabelových rozvodech.

Z Licence k vysílání v televizních kabelových rozvodech číslo 018/1993 vydané Radou České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání vyplývá, že jednou z podmínek vydání této licence je, že se její držitel zavazuje mimo jiné, že v domech kde zřídí televizní kabelový rozvod zajistí, aby nebyla narušena možnost příjmu televizních a rozhlasových programů přijímaných běžnými televizními zařízeními pro ty účastníky domu, kteří nejsou účastníky nově zřizovaného TKR v dosavadním rozsahu. Dále je uvedeno pokrytí na území a to v rozsahu měst Brno, Třebíč, Znojmo, Hodonín, Blansko, Adamov a Kyjov.

Spis konečně obsahuje i Smlouvu - dodatek ke smlouvě o provozu a užívání distribuční sítě televizních kabelových rozvodů a o zřízení a užívání distribuční sítě kabelových rozvodů, z níž je patrné, že podle čl. IV odst. 2 při změně cenového sazebníku zašle provozovatel uživateli oznámení o změně ceny poskytovaných služeb alespoň jeden měsíc před účinností změn. Neoznámí-li uživatel v uvedené lhůtě svůj písemný nesouhlas spolu se žádostí o ukončení smluvního vztahu, zavazuje se tím automaticky hradit veškeré poplatky v nové výši a smluvní vztah trvá nadále. Podle č. V odst. 2 jakákoliv změna této smlouvy je možná pouze na základě písemné dohody smluvních stran, to neplatí v případě změny cen ve smyslu čl. IV bod 2 této smlouvy.

Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které mu předcházelo a žalobu shledal opodstatněnou pro důvody níže uvedené.

V dané věci je podstatným vyřešení dvou základních problémů, a to vypořádání se s námitkou, že žalobce nemá monopolní (dominantní) postavení na relevantním trhu a tudíž jeho činnost nespadá pod ustanovení zákona a že samotné jednání žalobce není zneužitím jeho případného monopolního (dominantního) postavení.

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánu veřejné správy. Podle § 249 odst. 1 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá žalobou. Podle druhého odstavce žaloba musí obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodu, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a jaký konečný návrh činí. V daném případě je nepochybné, že žalobce usiluje o zrušení rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž č.j. R 34/95 vydané dne 20.5.1996.

Podle § 250i odst. 1 o.s.ř. při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Dokazování se neprovádí. Podle třetího odstavce pak k vadám řízení před správním orgánem soud přihlédne jen, jestliže vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 245 odst. 2 o.s.ř. u rozhodnutí, které správní orgán vydal na základě zákonem povolené volné úvahy (správní uvážení), přezkoumává soud pouze, zda takové rozhodnutí nevybočuje z mezí a hledisek zákonem stanovených.

Podle zákona o ochraně hospodářské soutěže (zák. č. 63/1991 Sb. ve znění zákonů č. 495/1992 Sb. a č. 286/1993 Sb. dále jen „zákon“) § 1 odst. 1 účelem tohoto zákona je ochrana hospodářské soutěže na trhu výrobků a výkonů (dále jen „zboží“) proti jejímu omezování, zkreslování nebo vylučování (dále jen „narušování“). Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona se tento zákon vztahuje na fyzické a právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikatelé (dále jen „soutěžitelé“).

Podle § 9 odst. 1 zákona získá-li soutěžitel sám nebo v dohodě s jinými soutěžiteli takové postavení na relevantním trhu, že není vystaven soutěži vůbec (monopolní postavení), popř. není vystaven

soutěži podstatné (dominantní postavení), je povinen tuto skutečnost neprodleně ohlásit Ministerstvu.

Podle odstavce 2 dominantní postavení na trhu má soutěžitel, který dodávkami na relevantním trhu zajišťuje v období kalendářního roku nejméně 30 % dodávek shodného, porovnatelného nebo vzájemně zastupitelného zboží. Podle třetího odstavce monopolní nebo dominantní postavení nesmí být soutěžitelem zneužíváno na újmu jiných soutěžitelů nebo spotřebitelů, ani na úkor veřejného zájmu. Zneužitím je zejména a) přímé nebo nepřímé vynucování nepřiměřených podmínek ve smlouvách s jinými účastníky trhu, zvláště vynucování plnění, jež je v době uzavření smlouvy v nápadném nepoměru poskytovanému protiplnění, b) vázání souhlasu s uzavřením smlouvy na podmínku, že druhá smluvní strana odebere i další plnění, které s požadovaným předmětem smlouvy věcně ani podle obchodních zvyklostí nesouvisí, c) uplatňování rozdílných podmínek při shodném či srovnatelném plnění vůči jednotlivým účastníkům trhu, jimiž jsou tito účastníci v hospodářské soutěži znevýhodňováni, d) zastavení či omezení výroby odbytu nebo technického vývoje zboží za účelem získání neoprávněného hospodářského prospěchu na úkor kupujících.

Jestliže zjišťování zneužívání postavení podle § 9 odst. 3 zákona má smysl jen u těch podnikatelů, kteří mají na relevantním trhu alespoň dominantní postavení, pak se ani soud nemůže při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného obejít bez toho, že by měl jistotu o postavení žalobce na relevantním trhu z hlediska § 9 odst. 2, resp. 1 zákona. Proto se také zaměřil na zjištění, zda tvrzení žalovaného o postavení žalobce na trhu má oporu ve shromážděných důkazech, tedy zda tato zjišťování bylo úplné a dostatečné pro závěr, jenž vyjádřil ve svém rozhodnutí. Přitom soud vycházel z těchto úvah.

Relevantní trh většinou lze chápat jako prostorový a časový souběh nabídky a poptávky takového zboží a služeb, které jsou pro

uspokojení určitých potřeb z funkčního hlediska zaměnitelné. Relevantní trh se vymezuje jako trh věcně relevantní nebo také výrobový trh. Dále z místního a posléze z časového hlediska. Relevantní místní trhy se vymezují v rámci relevantního trhu věcného. Při vyvození relevantního věcného trhu se vychází z konkrétního typu výrobku, jehož relevantní trh je třeba určit. Kromě něho zahrnuje věcný trh všechny výrobky za splnění podmínek, že s ohledem na jejich funkční vlastnosti mohou nahradit výchozí výrobek a dále mají tu vlastnost, že jestliže kterýkoliv z nich zvolíme za výchozí výrobek, vymezení relevantního trhu se nezmění. Relevantní místní trh vychází z toho, kterou oblast podnikatel pravidelně zásobuje. Z hlediska časového relevantního trhu je třeba uvést, že prodávající, kupující, výrobky a služby náleží ke stejnému relevantnímu trhu tehdy, když existuje reálná možnost, aby se věcně relevantní produkce či služby směňovaly mezi nabízejícími a kupujícími ve stejném časovém období. Pokud se po určité časové období zásadně změny poměry na vymezeném věcně relevantním trhu, je třeba relevantní trh vymezit i z časového hlediska, např. období po uvedení nového výrobku na trh se na příslušném relevantním trhu nebo věcném trhu mohou změnit podíly, a to jen za určité časové období.

Žalovaný provedl rozsáhlé zjišťování, aby prokázal monopolní postavení žalobce. Soustředil se přitom zejména na otázku zastupitelnosti zboží poté, co stanovil časové a prostorové vymezení trhu. Žalobce zpochybnil správnost užitých kritérií a to zejména u věcného a prostorového vymezení relevantního trhu.

Vymezení relevantního trhu nemůže postrádat žádný z esenciálních prvků, jak byly shora vymezeny. Správní orgán vymezil geografický trh podle Licence Rady České republiky RTV číslo 018/93 z 21.5.1993. Hlavní námitka žalobce směřuje k popření správnosti aplikace tohoto kritéria, když zdůrazňuje, že neprovozuje vysílání na celém území podle Licence, resp. že

neprovozuje své služby (v roce 1994) v Brně - Králově Poli, Brně - Řečkovících, Adamově, Blansku, Třebíči a Znojmě.

1) Geografický trh lze definovat tak, že věcně zaměnitelné zboží je zaměnitelné i z hlediska teritoriální dosažitelnosti, že existuje reálná substituce tohoto zboží věcně zastupitelným zbožím dodávaným do takové oblasti, která je při charakteru daného zboží běžnému spotřebiteli dostupná. Přitom právě charakter zboží je významným kritériem pro správné posouzení geografického trhu. Je nepochybné, že jinak bude rozsáhlý trh s pečivem a jinak trh s osobními automobily. Nejinak je tomu s trhem služeb. Zvláštní charakter služby poskytované žalobcem však nutí k úvahám o použitelnosti těchto měřítek jindy s úspěchem užívaných pro zjišťování relevantního trhu. Nabízená služba má odlišný charakter, neboť její poskytování není z hlediska konkrétního spotřebitele obvykle nahodilé, ale naopak pravidelné a trvalé. Služba je spotřebiteli poskytována nepřetržitě od počátku vzniku smluvního vztahu. Její zvláštnost spočívá i v tom, že pro značné pořizovací náklady je zapotřebí získání jistého ne nevýznamného počtu spotřebitelů, což má vliv na úvahy konkurence vstoupit na stejný trh. Z příloh dokladujících působení firem zabývajících se stejnou činností, tj. vysíláním v TV kabelových rozvodech, jednoznačně vyplývá reálné rozdělení území ČR mezi asi 16 kabelotelevizních společností, z nichž každá působí na odlišném území a k překrytí dochází pouze u měst Pardubice a Hradec Králové, aniž by však bylo zřejmé, jestli jde o města jako celek nebo jednotlivé městské části. Je otázkou, do jaké míry je vydání licence k vysílání v TV kabelových rozvodech překážkou pro účinnou konkurenci. Tato úvaha má opodstatnění pokud jde o zaujetí stanoviska, zda vycházet při určování geografického trhu pouze ze skutečného stavu již zajišťovaných dodávek, nebo již z předpokládaného zajišťování dodávek na území, které bylo vymezeno licencí. Je nepochybné, že k vymezení postavení soutěžitele na trhu se musí vycházet ze situace existující - trvající v rozhodném, tedy zjišťovaném období. V takto posuzovaném

případě zaujímá žalobce postavení na trhu ohraničeném těmi lokalitami, na nichž provozuje svou činnost - provoz TV vysílání. Označení takového soutěžitele, který vysílá jen na určitém území za monopolního je při splnění dalších zákonných podmínek možné, avšak jen pokud se týká jeho chování výlučně na území a pro území, kde tyto dodávky zajišťuje. V daném případě jde o lokality, na nichž v rozhodné době vysílání probíhalo. Proto je také zjištění geografického trhu, jak jej provedl žalovaný, dostačující, byť ne zcela přesné, neboť jeho vymezení alespoň lokalitami na nichž žalobce vysílá, odpovídá území na němž uzavírá smlouvy, které se staly předmětem sledování ze strany žalovaného. Na zbylých územích, která byla určena licenci, avšak na nichž žalobce v rozhodné době nevysílal, nedošlo ani k jednání, jež se stalo předmětem správního řízení. Proto zmíněná nepřesnost nemá vliv na objektivitu zjištění žalobcova postavení na geografickém trhu.

2) U vymezení časově relevantního trhu posuzoval žalovaný jednání žalobce za období kalendářního roku 1994. Další zjištění ohledně dlouhodobého charakteru činnosti žalobce jsou pro vymezení časově relevantního trhu vcelku nadbytečná včetně toho, že se v současné a nikoliv rozhodné době podíl žalobce na trhu snižuje. Pokud by totiž docházelo ke snižování podílu žalobce na trhu v průběhu roku 1994, mohlo by to úvahy o postavení žalobce na trhu ovlivnit. Není správný názor, který zohledňuje vývoj postavení soutěžitele na trhu v jiném období, než vyznačeném v § 9 odst. 2 zákona s tím důsledkem aby přivodil odlišný náhled na výsledné postavení soutěžitele na trhu v rozhodném období. Jestliže soutěžitel získal dominantní postavení za období kalendářního roku, pak je rozhodující, zda právě v tomto období se dopustil sledovaného jednání. Zjištění, že posléze došlo ke změně jeho postavení, bude mít nepochybně dopad na úvahy správního orgánu o nebezpečnosti šetřeného chování soutěžitele. Ani v tomto případě však žalovaný, pokud jde o určení časově relevantního trhu, nepochybil.

3) Třetím, nikoliv však v pořadí, je kritérium věcně relevantního trhu. Při jeho zjišťování se soud neobejde bez znalosti obecně přijímané definice věcně relevantního trhu. V zásadě se uplatňují dvě hlediska. Jednak výrobní a technické, jednak faktické záměny. Prve zmiňované hledisko preferuje relativně konstantní údaje o předmětném výrobku (užitné vlastnosti, druh materiálu, doporučené způsoby používání apod.). I když je často namítáno, že tato kritéria nevypovídají nic o skutečné zaměnitelnosti - nahraditelnosti výrobku jiným z pohledu spotřebitele, nelze tomuto kritériu upřít vypovídací schopnost se značnou mírou objektivizace. V daném případě se žalovaný zaměřil při dokazování právě na zjištění, zda je z technického, případně právního hlediska možné nahradit zboží dodávané žalobcem. Sledované zboží vymezil tak, že se jedná o dodávku služeb spočívající ve vysílání tzv. standardní nabídky programů prostřednictvím kabelového rozvodu, vymezeném televizními stanicemi ČT1, 2, NOVA, STV2, ORF1, 2 a městským vysíláním. Žalovaný při zdůvodňování, proč není tato služba zastupitelná, poukázal zejména na to, že STA jako možná alternativa neumožňuje příjem městského vysílání. Jednotlivé lokality geograficky vymezeného trhu nejsou pokryty TV vysílači tak, aby STA všem uživatelům příjem pozemských TV programů umožňovala a služba poskytovaná prostřednictvím distribuční sítě TV kabelových rozvodů je na kvalitativně vyšší úrovni. Pokud jde o satelitní zařízení, jejich prostřednictvím nelze s výjimkou TV programu Premiéra pozemské TV programy včetně městského vysílání přijímat. K tomu však soud dodává, že stanovisko Českého telekomunikačního úřadu zdaleka nebylo tak jednoznačné, pokud jde o otázku vzájemné srovnatelnosti zmiňovaných druhů televizního vysílání, resp. přijímání signálu. Zmiňovaný úřad doslova uvádí, že „porovnání kvality příjmu mezi TKR, STA a IA je problematické. I když nepochybně převládají pozitivní vlastnosti TKR, nelze vyloučit, že v konkrétních případech může dojít k situaci, kdy TKR je šířen některý program v kvalitě nižší než v některé části obce pro daný program“. Úřad poukázal také na

finanční náklady, které jsou spojeny s výstavbou individuální antény a také na to, že začasť STA musí být dána do takového stavu, aby nevyzařovala rušivé signály.

Pokud žalobce zdůrazňuje zvláštnost jím poskytované služby spočívající také v širokém pásmu možností, které s sebou příjem prostřednictvím TKR přináší (možnost budoucího využití moderní přenosové sítě v rámci budované multifunkční informační soustavy), pak tento argument žalobce svědčí spíše proti němu než v jeho prospěch, neboť takovéto vymezení vlastností jím poskytované služby by odbourávalo jakékoliv pochybnosti soudu o jeho nezastupitelnosti. Správní orgán však zúžil poskytovanou službu na programy vysílané v systému standardní nabídky. Avšak z průběhu dokazování bylo zjištěno (svědek PhDr. Leoš Pohl), že je technicky možné omezit nabídku pouze na programy přijímané STA. Tato myšlenka přivádí soud k otázce, zda je také možné omezit nabídku takovému klientu, který odmítne zaplatit zvýšené poplatky za standardní program, avšak hodlá využívat TKR k jiným účelům, zejména co se týče nabídky informačních kanálů. Shromážděné důkazy však na tuto otázku odpovědi nedávají. Bude třeba tuto otázku zodpovědět proto, aby bylo možné bezpečně definovat okruh služeb, které mohou být předmětem šetření ze strany žalovaného v tom směru, zda případná nemožnost takového omezení poskytované služby provést, by nezavdávala důvod po úvahy o nerozlučitelnosti poskytovaných služeb v rámci programu Standard a jiných služeb nadstandardních, resp. informačních. Pokud by totiž takovéto oddělení nebylo myslitelné, pak by sledované služby žalobce mohly být rozšířeny právě o další nabídku, nikoliv pouze omezenou na programy Standard. Soud má rovněž za věrohodně zpochybněné tvrzení o technické nemožnosti nahradit příjem standardní nabídky prostřednictvím běžně užívaných televizních antén, ať již společných či individuálních. Jednoznačně musí odmítnout právní překážky, které zmiňuje žalovaný, neboť toto jest otázka výsostně individuální a jen ztěžji je lze zahrnout pod kritéria, která by měla zhodnotit celkovou situaci na relevantním trhu. Nelze upřít logiku

této argumentace, avšak jen ztěžuje ji lze generalizovat, neboť je věcí každého majitele, jakým způsobem se postaví ke vzniklé situaci, nebude-li mít nájemník zajištěný příjem televizního signálu. Ani skutečnost, že v některých lokalitách byly odstraněny rozvody pro společnou televizní anténu nevylučuje technicky možnost tuto anténu znovu zprovoznit. Uváděné finanční náklady v řádově od několika set po 20.000,- Kč nelze rovněž relevantně zohlednit, neboť tato cena by musela být odečtena od poplatků, které budou placeny za užívání TKR v budoucnu. Jejich souhrnnou výši by sice bylo možné za jistých předpokladů kvalifikovaně odhadnout, avšak ani toto kritérium by se neobešlo bez maximální míry individualizace. Soud má za prokázané, že vysílání městského informačního programu není zastupitelné a to z důvodů, které dobře rozvedl žalovaný.

Výhledu je
ne možná
přehled
konec úkolu
číslo 10
předměti č. 24

V
!!!

A právě v tomto případě se dostává soud k jádro problému, do jaké míry je pro uživatele významná možnost přijímat vysílání městské televize, resp. některých programů rakouské televize či slovenské televize. V té souvislosti je třeba zmínit onu druhou koncepci zjišťování věcně relevantního trhu, a to koncepci substituční, která je založena na schopnosti určité skupiny výrobků nebo služeb uspokojit stejnou určitou potřebu. Je sice možné prostřednictvím technických parametrů objektivizovat nahraditelnost výrobku, nelze tak učinit ale beze zbytku. Kritérium výrobní koncepce musí být doplněno o kritérium substituční. Jde v první řadě o zjištění, zda spotřebitelé fakticky považují služby žalobce (vysílání nabídky Standard) za zastupitelnou prostřednictvím jiné nejbližší možné alternativy, totiž příjmem žádaných TV stanic použitím STA či IA. Přitom je třeba vzít na zřetel, že tyto televizní antény může instalovat jak konkurenční odborná firma, tak nezřídka i spotřebitel sám, nejde-li o složitější soustavy. Hledisko výrobní flexibility (potenciálního relevantního trhu) má samozřejmě svůj význam, např. jen pokud jde o vztahy do budoucna (kartelové dohody či fúze). V daném případě však toto kritérium zohledňující zábrany pro vstup a výstup z trhu (např. proces a náklady, kterými

!!!

při byt' malém, ale významném zvýšení ceny za užívání TKR, jako pomocné kritérium při zjištění věcného relevantního trhu a také jak skutečně je pro uživatele TKR nabídka Standard zastupitelná jinými prostředky a jaké pro to mají důvody.

Nebylo-li zjištěno najisto postavení žalobce na trhu, bylo by předčasné zabývat se otázkou, zda sledované jednání splňovalo znaky zneužití dominantního postavení. Proto se také soud touto otázkou nezabýval.

Pokud se týká námitky vůči zákazu zneužívání dominantního (monopolního) postavení s účinky do budoucna, pak soud nad rámec uvádí, že zákon v § 11 odst. 1 písm. e) přímo vyslovení zákazu takového jednání předpokládá. Z povahy § 9 zákona je nepochybné, že vyslovený zákaz má svou platnost po dobu trvání dominantního (monopolního) postavení soutěžitele.

S účinností od 1. listopadu 1996 byl zřízen Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, na něhož přešla podle § 1 odst. 5 písm. e) zák. č. 272/1996 Sb. dosavadní působnost vyplývající ze zákonů a dalších právních předpisů z Ministerstva pro hospodářskou soutěž.

Vzhledem k těmto důvodům soud rozhodnutí tak, jak bylo napadeno žalobou podle § 250j odst. 2 o.s.ř. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení kvůli nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§250f věta druhá o.s.ř.).

Výrok o nákladech soudního řízení se opírá o § 250k odst. 1 o.s.ř. a vychází ze skutečnosti, že žalobce měl v řízení úspěch. Proto mu také byla přiznána proti žalovanému náhrada nákladů řízení v částce 3.150,- Kč, která představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč, odměnu právního zástupce za 2 krát úkon právní pomoci po 1.000,- Kč a režijní paušál 2 X 75,- Kč, tedy celkem

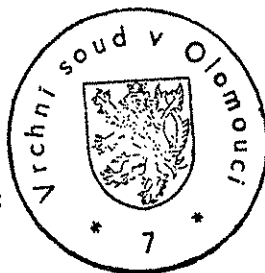
3.150,- Kč. Tuto částku soud uložil žalovanému zaplatit k rukám právního zástupce žalobce v přiměřené lhůtě do 30ti dnů od právní moci rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 250j odst. 4 o.s.ř.).

V Olomouci dne 27.2.1997

Za správnost vyhotovení:

F. Z. P. / 27.2.97

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu